

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren (Koch): Ligesom i Fjor ved Behandlingen af den tilsvarende Sag for Finansaaret 1894—95 er Udvalget ogsaa i Aar kommet noget tilbage til det Spørgsmaal, som den Gang optog en Del af vore Forhandlinger, nemlig Spørgsmaalet om, i hvilke Tilfælde Administrationen er nødt til at søge en Udgift, som overskrider det paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven bevilgede, hjemlet ved en ny Tillægsbevilling. Udvalgets Flertal er ligesom i Fjor enigt i at erkende, at man maa tillægge det stor Vægt, at § 49 i Grundloven respekteres i dens fulde Omfang, og naar det altsaa er givet, at der paa Finansloven er bevilget et fast, bestemt begrænset Beløb i et vist Øjemed, da bør og kan dette ikke overkrides uden Hjæmmel paa en Tillægsbevillingslov, og det samme er Tilfældet, naar et Beløb er bevilget under en vis Forudsætning, da kan Administrationen ikke uden Lovgivningsmagts Sanktion anvende Beløbet i andre Øjemed end det, i hvilket det er bevilget. Men Spørgsmaalet bliver altsaa dette, og det er i mange Tilfælde vanskeligt at afgøre, hvornaar et Beløb, der findes paa Finansloven, maa siges at være bestemt begrænset og ikke tør overskrides, og naar det kun maa betragtes som kalkulatorisk. Er det sidste Tilfældet og utvivlsomt Tilfældet, da ligger det i denne Bevillings Natur, at Administrationen ikke med Nødvendighed er bunden til den Sum, som findes paa Finansloven, men maa kunne anvende de nødvendige Beløb overensstemmende med de Forudsætninger, som ligge til Grund for den kalkulatoriske Bevilling. Men dermed skal det ikke være sagt, at det ikke ogsaa i saadanne Tilfælde kan være ønskeligt, naar det er muligt at søge Hjæmmel paa Tillægsbevillingen for en saadan Overskridelse, selv af et ikke fast, bestemt begrænset Beløb, idet det altid ogsaa for vedkommende Minister maa være af Interesse tidligere at faa sit Ansvar dækket ved en Bevilling end at lade det staa hen, indtil Statsrevisionen har gjort sin Antegnelse ved denne Overskridelse, hvilket i Reglen først sker et Par Aar efter, at Beløbet er afholdt.

Den Anskuelse, som i Fjor i denne Retning blev gjort gældende i dette Ting, kan, saa vidt det skønnes, ikke findes at have vundet fuld Tilslutning hverken i det andet Ting eller hos Statsrevisionen. Der findes endnu i denne Betænkning fra Statsrevisionen adskillige Bemærkninger, som,

for saa vidt de ere Indstillinger til Tingene, gaa noget videre, end Flertallet efter sin Opfattelse anser for at være ganske rigtigt. Der maa nemlig ved Siden af at hævde Grundlovens § 49 saa vidt mulig værnes om Administrationens Frihed, og man maa ikke binde Hænderne alt for stærkt paa Administrationen, men maa lade den under sit Ansvar lige over for den lovgivende Myndighed have saa vidt muligt frit Alburum, om jeg saa maa sige. Der forekommer i Statsrevisionens Betænkning, der i øvrigt, maa jeg erkende, er affattet med samme Omhu og Klarhed som tidligere, en hel Række eller ikke ganske faa Bemærkninger, som det vist kan have sin Interesse at se fremsatte, men som ikke have givet Udvalget nogen Anledning til at komme med nogen særlig Udtalelse til Tinget. Der er gjort enkelte Bemærkninger, som jeg end ikke finder at være ganske paa deres Plads i Statsrevisionens Betænkning, fordi de allesammen bære Præget af en vis Tilbøjelighed til at ville hovmesterere, om jeg tør bruge det Udtryk, eller blande sig i Administrationen, hvilket jeg mener ikke tilkommer Statsrevisionen. Til denne Klasse af Bemærkninger tillader jeg mig at henføre en Bemærkning, som findes Pag. 201 angaaende Agerbruget paa Vridsløselille, som Statsrevisionen gør opmærksom paa ikke svarer Regning, og hvor man tillige henviser til, at man i Horsens vælger en anden Fremgangsmaade og udlejer Agerbruget. Det er en Bemærkning, som Administrationen, Ministeren maaske vil tage Hensyn til, men som egentlig ikke har nogetsteds hjemme i Statsrevisionens Betænkning, der alene har at beskæftige sig med Regnskabets Forhold til Budgettet. Noget mere berettiget finder jeg en anden Bemærkning, som findes i Statsrevisionens Betænkning, nemlig om Forholdet til Vestindien. Der har Statsrevisionen, forekommer det mig, fuld Føje til at henlede Regeringens og Rigsdagens Opmærksomhed paa den Omstændighed, at de vestindiske Koloniers Gæld til Statskassen vokser med hvert Aar og for Øjeblikket vel andrager godt 7 Mill. Kr. Det er ganske vist en Omstændighed, som Statsrevisionen med fuld Føje gør opmærksom paa, men jeg haaber ogsaa, naar Statsrevisionen gør opmærksom derpaa, at der saa andetsteds vil findes Villighed til at hjælpe Regeringen ud af den vanskelige Stilling, de vanskelige Forhold, hvori de vestindiske Kolonier i dette Øjeblik staa til Moderlandet. Som bekendt, er der fra Regeringens Side gtagne Gange gjort Forslag til at faa denne